

ДЕРЖАВНА ПЕНІТЕНЦІАРНА СЛУЖБА УКРАЇНИ

Інститут кримінально-виконавчої служби

НАУКОВИЙ ВІСНИК

**Інституту кримінально-виконавчої
служби**

Науковий журнал

1(11), 2016

Київ 2016

ББК Х628.4

НЗ4

НАУКОВИЙ ВІСНИК

Інституту
кримінально-
виконавчої
служби

Науковий журнал • Виходить щоквартально • Заснований
2012 року • Засновник - Державна пенітенціарна служба
України • Свідectво про державну реєстрацію: серія КВ,
№ 20376-10176Р від 30 жовтня 2013 р.» Рекомендовано
до
друку Вченою радою Інституту кримінально-виконавчої
служби від 2 жовтня 2016 р. (протокол № 9)

1
(11)
2016

Редакційна колегія:

Бараш Є. Ю., доктор юридичних наук, доцент, заслужений діяч науки і техніки України (голова);

Синьов В. М., доктор педагогічних наук, професор, академік НАПН України, заслужений юрист України (співголова);

Тихий В. П., доктор юридичних наук, професор, академік НАПрН України, віце-президент НАПрН України;

Богатирьов І. Г., доктор юридичних наук, професор, заслужений діяч науки і техніки України;

Горова О. О., доктор психологічних наук, доцент;

Калашник Н. С., доктор наук з державного управління, доцент;

Кнодель Л. В., доктор педагогічних наук, професор;

Колб О. Г., доктор юридичних наук, професор;

Максименко С. Д., доктор психологічних наук, професор, дійсний член НАПН України, заслужений діяч науки і техніки України;

Макимова Н. Ю., доктор психологічних наук, професор;

Музика А. А., доктор юридичних наук, професор;

Сова М. О., доктор педагогічних наук, професор;

Стеценко С. Г., доктор юридичних наук, професор, член-кореспондент НАПрН України, заслужений діяч науки і техніки України;

Супрун М. О., доктор педагогічних наук, професор;

Конопацька О. М., відповідальний секретар.

Матеріали подано в авторській редакції

Бараи Євген Юхимович,
доктор юридичних наук, доцент,
заслужений діяч науки і техніки
України, начальник Інституту
кримінально- виконавчої служби

ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД СОЦІАЛЬНОЇ РОБОТИ ЗІ ЗАСУДЖЕНИМИ

Присвячена узагальненню зарубіжного досвіду сприяння соціальній адаптації осіб, які відбувають кримінальні покарання у виді обмеження волі або позбавлення волі на певний строк, різними засобами соціальної роботи. Зроблена спроба визначити перспективні напрями цієї роботи для впровадження в українській практиці виконання різних видів кримінальних покарань.

Ключові слова: ресоціалізація; соціальна робота, соціальна адаптація; соціальний патронаж; суб'єкти соціального патронажу; підготовка до звільнення.

Посвящена обобщению зарубежного опыта содействия социальной адаптации лиц, отбывающих уголовные наказания в виде ограничения свободы или лишения свободы на определенный срок, различными средствами социальной работы. Сделана попытка определить перспективные направления

этой работы для внедрения в украинской практике исполнения различных видов уголовных наказаний.

Ключевые слова: ресоциализация; социальная работа, социальная адаптация; социальный патронаж; субъекты социального патронажа; подготовка к освобождению.

Devoted to the generalization of foreign experience of promoting social adaptation of persons serving penal sanctions in the form of restriction of liberty or deprivation of liberty for a certain period, various means of social work. An attempt is made to identify promising lines of action for implementation in the Ukrainian practice the execution of various types of criminal penalties.

Key words: resocialization; social work; social adaptation; social patronage; the subjects of social patronage; preparation for release.

На початку 2016 року Міністерство юстиції України розпочало реформу пенітенціарної системи України [1]. Одним із основних пріоритетів цієї реформи визначено максимальний розвиток ресоціалізації засуджених, які тримаються в установах виконання покарань, шляхом зміщення фокусу “на психологічну роботу із засудженими через систему пробації, на отримання ними (засудженими - авт.) додаткових професійних навичок, що в свою чергу дозволить збільшити кількість громадян, які зможуть легше повернутися до суспільства” [2].

В умовах реформи, яка відбувається, особливої актуальності набувають завдання пошуку нових методів роботи щодо ресоціалізації засуджених, які можуть бути впроваджені в Україні. Для цього надзвичайно важливим та актуальним є вивчення досвіду інших країн у динаміці, можливість чи неможливість адоптації видів роботи із засудженими до реалій України, аналіз проблемних питань, які можуть виникати при цьому, та можливих шляхів їх розв’язання.

Метою статті є викладення зарубіжного досвіду різних методик соціальної роботи зі засудженими у динаміці його розвитку та надання рекомендацій щодо перспектив їх упровадження у практику ресоціалізації в Україні. Відповідно до мети завданнями **статті** є: вивчення та узагальнення зарубіжного досвіду соціальної роботи зі засудженими; визначення ступеню релевансності різних видів соціальної роботи, які застосовуються у різних країнах, для практики виконання покарань України на сьогоднішній день; надання рекомендацій щодо впровадження до вітчизняної практики здійснення ресоціалізації актуальних для нашої країни методик соціальної роботи зі засудженими.

Виклад основного матеріалу. У пенітенціарних системах країн Європи основними засобами, що сприяють ресоціалізації злочинців, вважаються загальноосвітнє і професійне навчання, програми психологічної підтримки, а також продуктивна праця. У більшості країн акцентується увага саме на соціальній роботі із засудженими, оскільки засуджені мають повернутися до суспільства таким чином, щоб це було як найлегше для них, а також найменш обтяжливо для рідних, громади та держави.

Для цього необхідно виконати низку питань, а саме де жити, що їсти, з ким спілкуватися. Перші два питання можна вирішити легко, якщо засуджений у змозі знайти собі роботу після повернення в суспільство. Для цього необхідно або зберегти та підтримувати, або набути певні професійні навички. У будь-якому разі засобом вирішення цього питання виступає навчання.

Загальна декларація прав людини (1948 р.) (ст. 26 п. 1) проголошує, що кожна людина має право на освіту. “Технічна і професійна освіта повинна бути загальнодоступною, а вища освіта повинна бути однаково доступною для всіх на основі здібностей кожного” [3]. Отримання освіти в місцях позбавлення волі регламентовано Європейськими пенітенціарними правилами (2006 г.) ст. 28 п.1, які зобов’язують кожен пенітенціарну установу прагнути надати всім ув’язненим доступ до освітніх програм, які повинні максимально відповідати індивідуальним потребам ув’язнених, відповідати їх прагненням [4]. Тобто у зарубіжній пенітенціарній практиці навчання розглядається як постійна безперервна модифікація поведінки ув’язненого та один з основних шляхів збереження особистості від руйнівного впливу в умовах позбавлення волі та зміни способу мислення людини.

У багатьох європейських країнах і США поширені освітні програми та створені спеціально для пенітенціарних установ, що враховують терміни і зміст навчання ув’язнених, а також цільову аудиторію. До них належать: програми спеціальної педагогічної техніки для дорослих (андрологічні техніки), коригувальні освітні програми для різних категорій ув’язнених (неповнолітніх, жінок, осіб, з відставанням у розумовому розвитку і т. п), програми вирівнювання (для засуджених з різним початковим рівнем знань), програми мотивації до навчання, програми набуття практичних навичок, програми формування навичок безперервної освіти тощо.

Незважаючи на єдність цілей і задекларованих цінностей, є певні особливості соціальної роботи щодо впровадження навчання засуджених у різних країнах. Наприклад, відмінною рисою системи пенітенціарної освітньої політики в США є децентралізація самої тюремної системи цієї країни, що передбачає, крім федеральних установ (загальнодержавне підпорядкування) і установ виконання покарань штатів (підпорядкування суб’єктів федерації), наявність в’язниць місцевого підпорядкування (округи тощо). Установи виконання покарань різного рівня підпорядкування мають єдиний мінімальний стандарт надання соціальних послуг засудженим і вільні у виборі додаткових соціальних програм. Найпоширенішими програмами соціальної роботи зі засудженими у США є освіта за шкільними й університетськими програмами, професійна підготовка практичного спрямування (отримання робітничої професії, або навіть просто навичок робітничої професії без диплома державного зразка), участь в релігійних групах (оскільки релігійні громади, найчастіше, виступають дуже активними суб’єктами соціальної роботи зі засудженими, особливо на місцевому рівні), участь в промисловому виробництві і сільськогосподарських роботах, програми групової психотерапії, індивідуальна робота з психологом (за певним протоколом загальнодержавного рівня затвердження). Отримання освіти в обсязі середньої школи обов’язкова

вимога до засуджених у США. Навчання (очно, заочно) проводиться безкоштовно, у тому числі й в коледжі [7]. Отже питання соціальної роботи із засудженими щодо їх навчання розглядається у США, перш за все, як надання їй можливості знайти собі роботу після звільнення, а психотерапевтичні програми спрямовані на випрацювання прийнятних у цій спільноти навичок поведінки.

Європейські країни мають трішки іншу філософію соціальної роботи із засудженими. Так, у Фінляндії надають важливого значення виховній роботі із засудженими, їх навчанню, вишукують на це кошти, апробують різні форми і методи, розробляють унікальні спецкурси, які спрямовані на певні групи чи потреби. Ув'язненим у Фінляндії надано вибір: праця або навчання в робочий час. У в'язниці можна підготуватися до складання іспитів для вступу до університету і продовжити в ньому навчання. У деяких випадках засудженим дається дозвіл отримувати освіту або працювати поза межами установи без нагляду [6]. Тут політика соціальної роботи із засудженими є більш індивідуально спрямованою, значною її складовою є збереження унікальності особистості в умовах стресу та обмежень.

Грунтуючись на вимогах Європейських пенітенціарних правил, соціальна робота із засудженими в більшості європейських країн побудована за однаковими принципами, різниця полягатиме у певних законодавчих відмінностях мотивації чи організації процесу та у суб'єктах, які здійснюють соціальну роботу із засудженими.

Наприклад, у Польщі засуджені жінки, які отримують професійну освіту, мають певні пільги на: щоденне користування тренажерним залом, додаткову підготовку поза тюремним утриманням, користування бібліотечним фондом. При цьому засуджені чоловіки подібних пільг не мають [6].

Однією з наймасштабніших за обсягом засуджених, які навчаються, є робота у французьких в'язницях. Навчання в школі є обов'язковим до 16 років. Щорічно до 28 000 засуджених проходять курси навчання, з них 800 і більше осіб здобувають очно вищу освіту в різних вищих навчальних закладах країни; крім того, до 3000 осіб навчаються заочно [6]. У свою чергу в Німеччині понад 50 % засуджених не мають освіти (навіть базової або народної школи). Це виправляється різними формами індивідуальної роботи з кожним засудженим, а також цілою палітрою різних освітніх програм. Засуджені можуть отримати і вищу освіту. У Норвегії 20 % засуджених навчаються за програмою вищих навчальних закладів. У них передбачено лекції та різні форми самостійної роботи, що гарантує повну зайнятість ув'язнених [6].

Таким чином, соціальна робота зі засудженими щодо отримання ними освітніх послуг є ключовою у підготовці до повноцінного самостійного життя у відкритому суспільстві, на ній акцентують увагу всі країни, але впроваджують відповідно до власних фінансових можливостей, демографічної та політичної ситуації у країні.

Окрім зазначеного в усьому світі засуджені як одна з груп населення, що потребує додаткової уваги з боку держави, є спеціальним об'єктом уваги служб

соціальної роботи. Охарактеризуємо специфіку провідної ролі суб'єктів соціальної роботи зі засудженими в різних країнах.

Наприклад, у США соціальна робота щодо правопорушників здійснюється службою пробації, яка отримала значне поширення, і крім надання соціальної допомоги умовно засудженим й умовно звільненим (наприклад, працевлаштування, надання житла, матеріальна підтримка) виконує значну роботу з профілактики рецидивної злочинності.

У Німеччині історично склалась традиційна участь церкви в наданні соціальної допомоги, тому проблемами засуджених опікуються не лише державні організації, а й релігійні організації.

У Франції соціальна робота із засудженими як напрям соціальної політики держави здійснюється муніципалітетами і ведеться в основному на рівні місцевих спільнот і громад (як релігійного, так і громадянського спрямування).

В Англії та Фінляндії поряд із державними соціальними структурами широко розвинена мережа неурядових, громадських структур або напівдержавних утворень, які фінансуються і контролюються державою. До їх функції належать: розроблення конкретних соціальних програм, їх реалізація, надання соціальної допомоги, залучення до соціальної роботи необхідних фахівців на громадських засадах і надання допомоги засудженим. Для цього ведеться цілеспрямована політика у підтримку соціальної значущості та почесності такої роботи. У Фінляндії існує Асоціація у справах пробації (випробування) і подальшого нагляду для допомоги у вирішенні соціальних проблем умовно звільнених і звільнених в'язнів. Діяльність організації перебуває під контролем і керівництвом Міністерства юстиції. Мета діяльності організації полягає в різносторонній допомозі (психологічна підтримка, юридичні консультації, рішення проблем з житлом, працевлаштування) особам, звільненим або умовно звільненим. Особливо важливим завданням залишається розвиток особистої відповідальності ув'язнених, передусім навичок самообслуговування, встановлення контактів, звички дотримуватися зобов'язань, навчання веденню рахунків і грошових розрахунків.

У Німеччині установи виконання покарань мають своєрідну спеціалізацію за напрямками соціальної роботи, яка в них здійснюється. Так, до тюрми м. Мюнстера направляються особи для завершення середньої освіти, до тюрми м. Варлея - особи, які бажають отримати робітничу професію або спеціалізацію, до тюрми м. Геллерме направляються студенти вищих навчальних закладів.

У Данії та Голландії поширений досвід самообслуговування ув'язнених, об'єднаних у групи по 10-12 осіб (приготування їжі, прання, прибирання приміщення тощо). Самообслуговування розглядається як основа розвитку особистої відповідальності за власне життя та збереження/формування соціально корисних навичок [6].

Не менш важливим чинником успішної соціальної роботи зі засудженими є підтримка сімейних і особистих зв'язків. У багатьох пенітенціарних закладах Східної Європи і Середньої Азії на території установи знаходиться група невеликих житлових приміщень, в яких відвідувачі можуть до 72 годин жити

разом з ув'язненим членом сім'ї. У Канаді і деяких пенітенціарних системах США надаються аналогічні приміщення, часто у виді розташованого в межах периметра в'язниці будиночка на колесах, оточеного дерев'яним парканом з метою створення обстановки відокремленості. У деяких штатах Індії для засуджених до великих термінів ув'язнення, які довели, що не становлять небезпеки, створені в'язниці відкритого типу - сільських поселень. Ув'язнені можуть жити в цих поселеннях разом зі своїми сім'ями в окремих помешканнях і вести сільське господарство або виконувати іншу працю, для членів їхніх сімей передбачені школи та інші установи.

У Мінімальних стандартних правилах поводження з ув'язненими підкреслюється необхідність поступової підготовки в'язнів до життя на свободі. Однією з форм такої підготовки рекомендується "пенітенціарна відпустка", під час якого ув'язнені підшуковують для себе роботу, налагоджують корисні зв'язки, вирішують свої сімейні справи і т.п. У кожному закладі повинні бути соціальні працівники, які піклувалися б про підтримання і зміцнення бажаних соціальних стосунків ув'язненого [5].

Третій Конгрес ООН з попередження злочинів і поводження із ув'язненими, що відбувся в серпні 1965 року в Стокгольмі, зазначив, що в багатьох країнах з метою лібералізації режимів виправних установ і ресоціалізації засуджених широко застосовуються короткочасні відпустки. Надання їх є не просто пільгою або нагородою, яку можна заслужити сумлінним ставленням до роботи і дотриманням правил, встановлених у місцях позбавлення волі. Надання відпусток є одним із прийомів повернення правопорушників до нормального життя [6]. Відпустки слугують тому, щоб поступово привчити ув'язненого до ідеї вільного життя і переконати його в тому, що він як і раніше належить до суспільства, до якого йому доведеться, врешті-решт, повернутися.

У резолюції III Конференції директорів пенітенціарних адміністрацій, яка відбулась 1977 р. у Страсбурзі, зазначено, що надання відпусток засудженим перед їхнім звільненням з місць позбавлення волі є запорукою їх ресоціалізації та слугує цілям боротьби з рецидивною злочинністю [6]. Загальним для надання заохочувальних відпусток засудженим є те, що вони встановлюються за правомірну поведінку в місцях позбавлення волі і тільки тим, хто стає або став на шлях виправлення, а також тоді, коли у персоналу тюремної установи є переконаність в тому, що особа, яка заохочується, не вчинить якогось правопорушення.

Поширеними в пенітенціарній зарубіжній практиці є спеціальні програми підготовки засуджених до звільнення. Вони передбачають звільнення засудженого на кілька годин, на цілий день або навіть на кілька днів для отримання необхідних документів; бесіди з можливими майбутніми роботодавцями; пошук житла; відвідування сім'ї; відвідування магазинів для ознайомлення з цінами на необхідні товари; з будь-якої іншою метою, яку можна вважати такою, що сприяє майбутньому пристосуванню засудженого до життя в суспільстві.

Так, у Канаді застосовується порядок, згідно з яким засудженим часто дозволяють відлучатися з в'язниці під чесне слово. За методом “поступового звільнення” засудженому, що підлягає звільненню під чесне слово або в результаті закінчення терміну його тюремного ув'язнення, дозволяють щодня або на ніч йти з в'язниці протягом певного періоду (від одного тижня до трьох місяців, що передують звільненню). “Поступове звільнення”, зазвичай, містить дозвіл відвідати магазини, здійснити візит до банку для відкриття поточного рахунку або зареєструватися в національному управлінні з набору кадрів, сходити до церкви, відвідати знайомих, взяти участь у спортивних змаганнях і різних розвагах. Іноді засудженим дозволяють йти щодня з в'язниці, щоб знайти для себе постійну роботу.

У Норвегії відпустка за межі в'язниці надається ув'язненому на підставі записок про звільнення. Звільнення не є заохоченням і має надаватися засудженому незалежно від його поведінки в ході відбування покарання. Однак отримання звільнення не належить до прав засудженого. Це лише елемент ресоціалізації під час виконання покарання. Існує і інша форма відпусток “робочі” і “навчальні”. Їх надають тим засудженим, хто працює і навчається поза в'язницею. Такі засуджені відправляються на роботу або навчання з в'язниці, а після трудового дня повертаються назад [6].

Як висновок зазначимо, що проведений аналіз методик соціальної роботи зі засудженими дає змогу визначити кілька пріоритетних напрямів вжиття заходів ресоціалізації, які заслуговують на розгляд щодо доцільності їх впровадження в українській кримінально-виконавчій практиці, саме:

1. Орієнтування системи заходів ресоціалізації на засудженого як індивіда, його особисті права і гарантії; сприяння відновленню його соціального статусу і підтримки соціального функціонування; планування і реалізації програм, і послуг, спрямованих на задоволення його потреб.

2. Залучення суб'єктів соціальної роботи до планування процесу реінтеграції засуджених до відкритого суспільства ще до їх звільнення, оскільки установи виконання покарань не можуть якісно підготувати засуджених до звільнення самостійно без допомоги суспільства.

Для нормативного врегулювання здійснення двох вищевказаних напрямів необхідно у Законі України “Про соціальну адаптацію осіб, які відбувають чи відбули покарання у виді обмеження волі або позбавлення волі на певний строк” скасувати норми, які обмежують здійснення заходів соціального патронажу лише в разі звернення звільнених осіб, а також конкретизувати завдання суб'єктів соціального патронажу щодо їх участі у підготовці засуджених до звільнення.

3. Застосування відпусток, як правило, до всіх категорій засуджених, незалежно від призначеного їм терміну покарання, тяжкості вчиненого злочину, але у всіх випадках за наявності низького рівня ризику втечи або небезпеки для суспільства.

Така новація потребує внесення відповідних змін насамперед до Кримінально-виконавчого кодексу України щодо надання принципового дозволу, а також внесення змін до існуючих або за потреби видання нових

підзаконних актів, які регулювали б порядок і підстави надання таких відпусток.

4. “Імпорт” фахівців і можливих послуг - запрошення фахівців, які не працюють безпосередньо в системі виконання покарань. Перевага таких заходів полягає у тому, що ув'язнені зустрічаються зі звичайними цивільними особами і самі можуть спілкуватися з ними як звичайні громадяни. Ця модель має також сприяти формуванню навичок самообслуговування, коли засуджені користуються товарами та послугами, які надають інституції вільного суспільства.

Для запровадження таких заходів немає потреби в будь-яких законодавчих змінах. Їх окремі елементи у вітчизняній пенітенціарній практиці застосовуються вже нині. Тому наразі таку практику потрібно лише поширювати, одночасно розширюючи перелік товарів і послуг, які надаються.

Завершуючи розгляд тематики зазначимо, що кожна методика соціальної роботи виникала з певної доцільності та можливості конкретної країни, саме тому релевантність впровадження зарубіжного досвіду може змінюватися залежно від стадій розвитку суспільства, а найдієвішим вважаємо розроблення власної цілісної системи соціальної роботи із засудженими, при цьому це не повинно бути завданням виключно органів та установ системи виконання покарань, а всього сектору правоохоронної діяльності та надання соціальних послуг засудженим.

Список використаних джерел

1. Мін'юст дав старт реформі пенітенціарної системи [Електронний ресурс] // Офіційний сайт Міністерства юстиції України. - 2016. - Режим доступу до ресурсу :

<https://minjust.gov.ua/ua/news/48063>.

2. Реформа пенітенціарної системи [Електронний ресурс] / Мін'юст. - 2016. - Режим доступу до ресурсу :

<http://www.slideshare.net/minjust/p-58095593>.

3. Загальна декларація прав людини [Електронний ресурс] // Офіційний сайт Верховної Ради України. - 1948. - Режим доступу до ресурсу :

http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_015.

4. Європейські пенітенціарні правила [Електронний ресурс] // Офіційний сайт Верховної Ради України. - 2006. - Режим доступу до ресурсу :

http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/994_032.

5. Мінімальні стандартні правила поводження з в'язнями [Електронний ресурс] // Офіційний сайт Верховної Ради України. - 1955. - Режим доступу до ресурсу :

http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_212/print1476296806312834.

6. World Prison Brief //World Prison Brief data :

<http://www.prisonstudies.org/world-prison-brief>.

ЗМІСТ

РОЗДІЛ I. ПРАВО, КРИМІНОЛОГІЯ

<i>Hartmann A.</i>	3
FINDINGS OF THE RESEARCH PROJECT: “REDUCING PRISON POPULATION: ADVANCED TOOLS OF JUSTICE IN EUROPE”	
<i>Бараш Є. Ю.</i>	10
ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД СОЦІАЛЬНОЇ РОБОТИ ЗІ ЗАСУДЖЕНИМИ	
<i>Поклек Р.</i>	18
СРЕДСТВА ПЕНИТЕНЦИАРНОГО ВОЗДЕЙСТВИЯ В ПРАВОВОМ И ПСИХОПЕДАГОГИЧЕСКОМ ПРЕДСТАВЛЕНИИ	
<i>Калашиник Н. С.</i>	24
ПЕРСОНАЛ В УМОВАХ РЕФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОЇ КРИМІНАЛЬНО- ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ: ВІД КРИМІНАЛЬНО- ВИКОНАВЧОЇ УСТАНОВИ ДО ПРОБАЦІЇ (МІЖНАРОДНІ ВИМОГИ ТА БАЧЕННЯ В УКРАЇНІ)	
<i>Кревсун О. М.</i>	30
ПОКАРАННЯ ЯК ОБ’ЄКТ ВИВЧЕННЯ З ПОЗИЦІЇ НАУКИ КРИМІНАЛЬНО- ВИКОНАВЧОГО ПРАВА	
<i>Лазаренко Л. А.</i>	35
ПРОБЛЕМИ ВИКОНАННЯ ПОКАРАННЯ У ВИДІ АРЕШТУ ТА ШЛЯХИ ЇХ РОЗВ’ЯЗАННЯ	
<i>Polkovnichenko O.</i>	41
GRUNDLAGEN DER BEWÄHRUNGSHILFE IM BUNDESLAND RHEINLANDPFALZ, BUNDESREPUBLIK DEUTSCHLAND	
<i>Пузирьов М. С.</i>	49
РОЛЬ ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВОЇ ПРОФІЛАКТИКИ В ПРОТИДІЇ ПЕНИТЕНЦІАРНІЙ ЗЛОЧИННОСТІ (НА ПРИКЛАДІ ІНСТИТУТУ КОНФІДЕНЦІЙНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА)	
<i>Тимошенко Ю. П.</i>	57
СУДОВИЙ РОЗГЛЯД КРИМІНАЛЬНИХ ПРОВАДЖЕНЬ: ІСТОРІЯ ТА СУЧАСНІСТЬ	
<i>Шкарбан І. А., Астаф’єва К. Ю.</i>	64
ОСОБЛИВОСТІ ЗДІЙСНЕННЯ ПРОЦЕСУ ПОМИЛУВАННЯ	

РОЗДІЛ II. ТЕОРІЯ ТА ІСТОРІЯ ПЕНИТЕНЦІАРИСТИКИ

<i>Ісаков П. М.</i>	69
ВИРОБНИЧА ДІЯЛЬНІСТЬ ВИПРАВНО-ТРУДОВИХ УСТАНОВ В УСРР 1923 РОКУ	
<i>Knodel L. V.</i>	84
CRIME AND CULTURE	
<i>Левчук Є. М.</i>	93
СУЧАСНІ МЕТОДИ СПРАВЛЕННЯ ВИПРАВНОГО ВПЛИВУ В ПЕНИТЕНЦІАРНИХ ЗАКЛАДАХ ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН	

РОЗДІЛ III. ПСИХОЛОГІЯ - ПЕДАГОГІКА

<i>Конопацька О. М., Матвеева Ю. О.</i>	98
СОЦІАЛЬНА АДАПТАЦІЯ ОСІБ, ЗВІЛЬНЕНИХ З МІСЦЬ ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ	
<i>Сахнік О. В., Вишинський А. Б.</i>	103
ДОБРОЯКІСНА ФІЗИЧНА ПІДГОТОВКА СУЧАСНОГО ПЕНІТЕНІ <u>Ц</u>АРИСТА ЯК ЗАПОРУКА ЙОГО УСПІШНОЇ ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	
<i>Супрун М. О., Супрун Д. М.</i>	109
САМОВИХОВАННЯ ОСОБИСТОСТІ МАЙБУТНЬОГО ФАХІВЦЯ-ПЕНІТЕНЦІАРИСТА (теоретико-практичний аспект)	
<i>Чурмантаєв П. С.</i>	121
АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ВОГНЕВОЇ ПІДГОТОВКИ ДЕРЖАВНОЇ ПЕНІТЕНЦІАРНОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ	
<i>Ярош О. В.</i>	126
ПСИХОЛОГІЯ ОСОБИСТОСТІ ЗАСУДЖЕНОГО ЯК ЧИННИК УСПІШНОСТІ ДО УМОВ ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ	
<i>Ятчук М. С.</i>	132
ПСИХОЛОГІЧНІ ДЕТЕРМІНАНТИ НАВЧАЛЬНОЇ УСПІШНОСТІ КУРСАНТІВ - МАЙБУТНІХ ПСИХОЛОГІВ	
ПОДІЇ	141

НАУКОВИЙ ВІСНИК

1(11)
ІНСТИТУТУ КРИМІНАЛЬНО-
ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ

Науковий журнал

Матеріали подано в авторській редакції

Втілення комп'ютерними засобами

О. М. Конопацька

Видавець:

Комунальне підприємство
“Видавництво “Чернігівські обереги”
14000, м. Чернігів, вул. Белінського, 11
Свідоцтво про внесення до Державного
реєстру суб'єктів видавничої справи
ДК № 824 від 28.02.2002

Підписано до друку 29.11.2016

Формат 60x90/8. Друк на різнографі. Папір
офсетний. Обл.-вид. арк. 18,27 Ум. друк. арк.
17,34 Наклад. 20 прим.

Виготовлення з готових, редагованих
макетів ФОП “Кандиба Т. П.” м.
Бровари вул. Незалежності, 16 e-mail:
dizl8@ukr.net тел.: (067) 231-02-86